

Elgfall *Sørdalen*

i vakre

Elgjakt i bratte og veiløse fjelldaler kan være en utfordring. Men slitet er fort glemt når jakta lykkes.

Der står det jo ku og kalv! Bare med selskap av ei enslig, trassig fjellbjørk, står dyra helt åpent i det nakne landskapet rett over tregrensa. De siste par dagene har vi brukt kikkert og forsøkt å få øye på elg mellom bjørkestammer, småhauger og annet som elgen kan skjule seg bak. Når de nå står der helt åpent, virker det nesten litt uvirkelig.

Dyra virker litt urolige. Kua står og værer, går litt og står og værer igjen. Jeg er usikker på om dyra vil slå seg til ro i området eller om de er på vei til et annet sted. Jaktkompis Thomas kommer til, og vi sitter og ser på dyra ei lita stund.

Dyra ser ut til å roe seg. Kalven kan bli dyret vi mangler for å fylle kvota. For elgen i området er det best at vi feller unge dyr. Vi har skutt en kalv og et ungdyr og dermed påvirket elgstammen minimalt.

Kalven vi ser på, er bare seks hundre meter unna i luftlinje. Problemet er at mellom oss og dyra er det en dal. Rett foran meg stuper dalen tre-fire hundre meter ned i fritt fall.

Turen jeg må gå i terrenget er på ca. tre kilometer. Det bruker en normalt ikke lange tida på, men dette blir ikke en normal tur. Deler av den ligner mer på fjellklatring. Når jeg legger i vei, er det ikke lenge før Tho- ►

Når kua går og beiter, kan kalven være et stykke unna, så det gjelder å få oversikt over situasjonen og ikke være for kjapp på avtrekkeren.

Thomas og Ailo betrakter det vakre landskapet.

mas melder fra på radioen at dyra er bak en kant og at det så ut som om de la seg der. Han mener at han vil se dem igjen når de reiser seg.

Da veit jeg at jeg har ca. to timer på meg til å komme i skuddposisjon. Om høsten er to timer den normale tida elgene ligger og tygger drøv, for de reiser seg og begynner å beite igjen. Men det er selvsagt ikke en regel uten unntak. Jeg er også litt urolig ved tanken på at Thomas ikke ser dyra. Når han ikke ser dem, er det en mulighet for at de ikke er der vi tror. Men jeg har ikke annet valg enn å satse.

Det går forholdsvis greit å komme seg ned lia, for det er trær som jeg kan holde meg i. Jeg går så fort jeg kan. Det er ikke sikkert dyra ligger i to timer. Det er heller ikke sikkert jeg rekker fram på to timer, for det vil ta tid å komme opp den stupbratte lia under dyra. Jeg har aldri gått der heller, så den kan by på overraskelser.

Om dyra reiser seg, kan det hende de ikke starter å beite i området, men heller vil gå til et annet sted. Da kan skuddsjansen glippe. Elg som oppholder seg i snaufjellet er ofte mer urolig og flytter mer på seg enn når de er i skog. Det går nesten en time

En jaktkompis som kan veilede deg med kikkert og radio, kan være god å ha.

før jeg er klar til å ta fatt på den bratte lia under dyra.

Jeg presser kroppen til å yte helt på grensen av det den kan greie. Jeg kjenner melkesyra i beina, men regulerer farten slik at jeg ikke skal stivne helt. Lungene går som en blåsebelg og svetten siler. Selv om jeg drakk det vannet jeg klarte av den kalde elva, har jeg ikke vann med opp lia, og kjenner at tørsten kommer.

Jeg begynner å tenke på hvorfor jeg driver med dette. De aller fleste ville ikke utsette seg for slikt blodslit frivillig, men dette er min form for idrett. Om noen hadde spurt meg nå, hadde jeg kanskje blitt trodd om jeg sa at et av målene ved å jakte var å holde kroppen i form.

Det har gått en god time når jeg nærmer meg toppen av lia. Thomas sier at han ikke har sett dyra igjen, men om jeg går mot den lille bjørka som står et par hundre meter på skrått til venstre for meg, bør jeg kunne se dyra når jeg stikke hodet over kanten.

Jeg gjør som jeg får beskjed om, og går forsiktig mot bjørka. Det er mosegrodd bakke og lett å gå stille, så noen minutter seinere kan jeg legge meg ned på bakken. Om det er som Thomas tror, gjenstår det bare å krabbe forsiktig opp mot kanten for

Det siste elgkalven så var den vakre Sør-
dalen i Troms. Området er nå en del av
Rohkunborri nasjonalpark, et av de mest
villmarkspregede områdene i Troms. Det
er fin trening for valpen å få spore opp og
lukte på en nyskutt elg.

Vegard konstaterer at
en kniv og ei lita sag er
nok for å grovpartere
en elg.

skuddsjansen kan være en realitet.

som mulig.

Jeg krabber framover og lur
hodet over kanten og ser kua med en
gang. Den ligger akkurat der Thomas
trodde. Kua ligger med ryggen mot
vinden, og ser i den retningen hun
ikke kan lukte en eventuell fare. Kal-
ven ser jeg bare ørene på. For å få full
oversikt må jeg åle meg noen meter
lenger fram.

Det er risikofylt, for det er bare i
overkant av hundre meter fram til
dyra. Jeg prøver likevel. Bare jeg gjør
det sakte nok, skal det gå. Jeg liker å
ha så god kontroll med situasjonen

Jeg må fram cirka femten meter for
å få full oversikt. Svært sakte, milli-
meter for millimeter aler jeg meg over
kanten. Det er en anstrengende måte
å bevege seg på og det gjør det ikke
enklere at jeg må ha med meg rifla.
Jeg flytter den forsiktig noen centime-
ter for så å åle etter. Bakken er myk,
og med lite vegetasjon som stikker
opp, går det forholdsvis fint å bevege
seg som en slange. Det hele minner
om villreinjakt.

Plutselig stabler kua seg på beina
og ser direkte på meg. Hun har nok

Artikkelforfat-
teren og Erlend
kjenner på ryggen
at det blir noen
timer med bæring
når en jakter i
veiløst terreng.

*«Jeg begynner å tenke på hvor-
for jeg driver med dette. De al-
ler fleste ville ikke utsette seg
for slikt blodslit frivillig, men
dette er min form for idrett»*

ant at noe beveget seg. Sekundene
snegler seg av sted mens hun står og
glor og jeg kan bare håpe på at hun
ikke kaster seg rundt og forsvinner.

Det gjør hun heldigvis ikke. Hun
huker seg og tømmer urinblæra,
og ser bort på kalven som også har
reist seg. Jeg benytter sjansen til å
få rifla i stilling. Kua ser bevegelsen
og tar et par usikre skritt, og da står
kalven fritt. Den tar to-tre skritt etter
smellen. Det siste den ser før den tar
bakken er den vakre utsikten. Med
god hjelp fra Thomas har jeg lyktes å
fylle kvoten. ●

Jakt TIPS

Jakter dere fle- re sammen, er det

en god ting hvis
jaktkompisen kan
veilede deg i fjellet
ved hjelp av kik-
kert og jaktradio.

Jakter du på

egen hånd, må du
sørge for å plukke
deg ut minimum
to, aller helst flere,
terrengmerker du
kan orientere etter.

Stopp ofte og
sjekk dyrets posi-
sjon med kikkert
underveis.

Husk at det
forflattede bildet
du ser i kikkerten,
kan oppleves helt
annerledes når
du er underveis i
terrengten.